

академічний театр опери і балету для дітей та юнацтва нагадав про себе. Адже нещодавно тут відбулась прем'єра дитячого мюзиклу для всіх, кому «від трьох і до ста трьох років».

Леся САМІЙЛЕНКО

Принаймні так учасники заходу охарактеризували своє творче дітище «Жив собі пес...»

Привертає увагу і той факт, що постановка здійснена відомим композитором і режисером Володимиром Назаровим, який повернувся на свою історичну Батьківщину з Москви, де тривалий час працював керівником театру. Маєстро розповідає, що

музичного театру... цей чоловік засвідчив свої наміри про співпрацю з українськими митцями на українській ниві – здатністю і бажанням вивчити мову, яку майже забув. Тобто маємо добрий приклад повернення талановитих людей, українців за походженням і патріотів за покликом душі й серця.

Автором лібрето Володимир Назаров обрав відомого актора, поета і конферансьє Петра Магу, який запропонував найсприятливішу щодо задуму режисера і композитора версію прочитання української народної казки «Сірко» та популярного мультфільму «Жив був пес...», що стали улюбленими для багатьох поколінь шанувальників мудрості і філософських вершин буття народу та людини в гармонії з братами нашими меншими. І в самій назві,

задуматись доведеться з іншої причини. Особисто мене вразив до невпізнанності «український пес», до появи якого на сцені ти якось мимоволі опиняєшся в атмосфері буття українського села, з усіма його атрибутами.

Тут усе насичено любов'ю до етнографічних деталей побуту і несподіванками від творців вистави. Зокрема (хоча для цього театру це вже норма), рішення балетмейстера-постановника Сергія Кона продемонструвати хореографічну майстерність учасників хору, які завзято виконували задумані і поставлені танцювальні композиції. Хіба що хормейстер-постановник Анжела Масленнікова не була задіяна у цьому творчому експерименті, але й не відмовила в інноваційній ідеї авторів, адже знає, що під її орудою працюють

ДО НЕВПІЗНАННОСТІ УКРАЇНСЬКИЙ ПЕС

путінський курс на знищення і є першопричиною того, що коїться нині з росіянами, що чинять зло, виплекане бездуховністю. А ще обіцяє не зупинятися на створеному в цьому театрі, бо вже є домовленість з керівником Музичного вишу ім. Глієра Олександром Злотником про

яка закінчується трьома крапками, закладена ідея і в подальшому щось робити на українському ґрунті. Принаймні таке враження справили всі слова маєстро...

Але для тих, хто хоче повторити свої враження від перегляду мультфільму, варто зауважити, що від анімаційного шедеву у

не хористи чи вокалісти, а професійні і дуже яскраві артисти.

Тож у багатій етнографічно-пісенній атмосфері «наш український Бровко» видався таки справжнім українцем, з усіма властивими нам вадами і чеснотами. Щоправда, був дещо невпевненим, бо зістарився і не міг поводитися так, як замолоду. Він таки трохи схибив і був покараний, але добра українська «хазарська» душа пробачила Бровкові все, коли той запросив на гостину та добру вечерю свого друга і водночас недруга Вовка, що й призвело до спільної радості й триумфальної перемоги добра над злом.

Вистава починається зі знайомої всім, хто бачив мультиплікаційну роботу, пісні «Ой, там на горі», яка дуже майстерно переспівана на український лад. Вона насичена природним українським гумором, а тексти легко запам'ятовуються. Тож маємо шанс завоювати серця тих, хто любить театр, музику і цікавиться, як живеться українському селу в наш непростий час.

Музичний театр ім. Глієра 10.05.2017